

TIESAS RĪKOJUMS (sestā palāta)

2010. gada 2. decembrī*

Lieta C-334/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Verwaltungsgericht Meiningen* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 12. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 24. augustā, tiesvedībā

Frank Scheffler

pret

Landkreis Wartburgkreis.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*] (referents) un P. Linda [*P. Lindh*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

tā kā Tiesa paredz lemt, izdodot motivētu rīkojumu atbilstoši tās Reglamenta 104. panta 3. punkta pirmajai daļai,

noklausījusies ģenerāladvokātu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

- ¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt ar Padomes 2006. gada 20. novembra Direktīvu 2006/103/EK grozītās Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvas 91/439/EEK par vadītāju apliecībām (OV L 363, 344. lpp.; turpmāk tekstā — “Direktīva 91/439”) 1. panta 2. punktu un 8. panta 2. un 4. punktu.
- ² Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegts saistībā ar strīdu starp F. Šefleru [*F. Scheffler*], Vācijas iedzīvotāju, Polijā izdotas B kategorijas autovadītāja apliecības turētāju, un *Landkreis Wartburgkreis* [Vartburgkreisas pašvaldību apvienību] (turpmāk tekstā — “*Landkreis*”) par pēdējās minētās lēmumu neļaut izmantot vadītāja apliecību Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

3. Saskaņā ar Direktīvas 91/439, ar kuru no 1996. gada 1. jūlija ir atcelta Padomes 1980. gada 4. decembra Pirmā Direktīva 80/1263/EEK par Kopienas transportlīdzekļa vadītāja apliecības ieviešanu (OV L 375, 1. lpp.), preambulas pirmo apsvērumu:

“[...] kopējās transporta politikas mērķiem un kā ieguldījums ceļu satiksmes drošības uzlabošanā, kā arī lai atvieglotu personu pārvietošanos, kas apmetas uz dzīvi citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā šīs personas ir nokārtojušas transportlīdzekļa vadītāja prasmes pārbaudījumus, ir vēlams, lai pastāvētu Kopienas parauga valstu transportlīdzekļu vadītāju apliecības, ko dalībvalstis savstarpēji atzītu bez pienākuma nomainīt šīs apliecības.”

4. Šīs pašas direktīvas preambulas ceturtajā apsvērumā ir noteikts, ka:

“[...] tā kā satiksmes drošības interesēs ir jānosaka minimālās prasības vadītāja apliecību izdošanai”

- 5 Direktīvas 91/439 preambulas pēdējā apsvērumā ir noteikts šādi:

“[...] satiksmes drošības un satiksmes interesēs dalībvalstīm jābūt spējīgām uz visiem transportlīdzekļu vadītāju apliecību turētājiem, kuri ir ieguvuši parasto dzīvesvietu to teritorijā, attiecināt attiecīgo dalībvalstu tiesību normas par transportlīdzekļu vadītāju apliecību atņemšanu, aizturēšanu vai anulēšanu”.

- 6 Minētās direktīvas 1. pants ir šāds:

“1. Atbilstoši šīs direktīvas noteikumiem dalībvalstis ievieš iekšzemes vadītāju apliecības, kas pamatojas uz I vai Ia pielikumā aprakstīto Kopienas paraugu. [...]

2. Dalībvalstu izdotās vadītāju apliecības tiek savstarpēji atzītas.

3. Ja derīgas iekšzemes vadītāja apliecības turētājs iegūst parasto dzīvesvietu citā dalībvalstī nevis tajā, kura ir apliecību izdevusi, tad uzņēmēja dalībvalsts var uz vadītāja apliecības turētāju attiecināt savas valsts noteikumus par apliecības derīguma termiņu, medicīniskām pārbaudēm un nodokļiem, kā arī var ievadīt vadītāja apliecībā jebkuru administrēšanai nepieciešamo informāciju.”

7 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 7. panta 1. punktam

“Vadītāja apliecības turklāt tiek izdotas tikai tiem pretendentiem:

- a) kas saskaņā ar I un III pielikuma noteikumiem ir nokārtojuši praktiskās braukšanas pārbaudi un teorētisko zināšanu pārbaudi un atbilst medicīniskajiem standartiem;
- b) kam ir parastā dzīvesvieta dalībvalstī, kas izdod vadītāja apliecību, vai kas var pierādīt, ka tur ir mācījušies vismaz sešus mēnešus.”

8 Saskaņā ar Direktīvas 91/439 7. panta 5. punktu:

“Nevienam cilvēkam nav tiesību turēt vairāk kā vienas dalībvalsts izdotu vadītāja apliecību.”

9 Šīs pašas direktīvas 8. panta 2. punkts un 4. punkta pirmā daļa ir šādi:

“2. Ievērojot krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritorialitātes principu, parastās dzīvesvietas dalībvalstis uz citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētāju var attiecināt savas normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu un tāpēc, ja nepieciešams, apmainīt vadītāja apliecību.

[..]

4. Dalībvalsts var atteikties atzīt jebkuras tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi cita dalībvalsts personai, kas pirmās valsts teritorijā ir pakļauta kādam no 2. punktā minētajiem pasākumiem.”

- 10 Minētās direktīvas 9. panta pirmajā daļā precizēts, ka šīs direktīvas mērķiem “parastā dzīvesvieta” “nozīmē vietu, kur persona parasti dzīvo, tas ir, vismaz 185 dienas katrā kalendārajā gadā, personīgo un darba saišu dēļ vai, ja personai nav darba saišu, personīgo saišu dēļ, kas rāda ciešu saistību starp šo personu un vietu, kur tā dzīvo”.
- 11 Direktīvas 91/439 12. panta 3. punktā ir noteikts šādi:

“Dalībvalstis palīdz viena otrai īstenot šo direktīvu un, ja tas vajadzīgs, apmainās ar informāciju par vadītāju apliecībām, ko tās reģistrējušas.”

Valsts tiesiskais regulējums

- 12 Valsts tiesisko regulējumu veido 1998. gada 18. augusta Noteikumi par atļauju personām piedalīties ceļu satiksmē (Noteikumi par vadītāja apliecību) (*Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)*) (BGBl. 1998 I, 2214. lpp.) 2006. gada 14. jūnija noteikumu (BGBl. 2006 I, 1329. lpp.; turpmāk tekstā — “FeV”) redakcijā un Likuma par ceļu satiksmi (*Straßenverkehrsgesetz*) redakcijā, kas ir piemērojama pamata lietā (BGBl. 2006 I, 1958. lpp.; turpmāk tekstā — “StVG”).

Tiesiskais regulējums par citās dalībvalstīs izdotu vadītāja apliecību atzīšanu

- 13 Attiecībā uz citās dalībvalstīs izdotu vadītāja apliecību atzīšanu *FeV* 28. panta 1., 4. un 5. punktā ir noteikts:

“1. Derīgu [Eiropas Savienības] vai [Eiropas Ekonomikas zonas, turpmāk tekstā — “EEZ”] vadītāja apliecību turētāji, kuru parastā dzīvesvieta 7. panta 1. vai 2. punkta izpratnē ir Vācijā, drīkst vadīt transportlīdzekļus Vācijā tiem piešķirto tiesību apmērā, ievērojot 2.–4. punktā minētos ierobežojumus. Citā valstī piešķirto vadītāja apliecību nosacījumi jāņem vērā arī Vācijā. Šie noteikumi jāpiemēro šādām vadītāja apliecībām, ja vien nav noteikts citādi.

[..]

4. 1. punktā minētās tiesības neattiecas uz tādiem [Eiropas Savienības] vai EEZ vadītāja apliecību turētājiem,

[..]

3) kuriem tiesa uz laiku vai uz mūžu vai arī administratīva iestāde ar nekavējoties izpildāmu vai galīgu lēmumu atņēmusi vadītāja apliecības Vācijā, kuriem vadītāja

apliecība atteikta ar galīgu lēmumu vai kuriem vadītāja apliecība nav atņemta tikai tādēļ, ka viņi no tās ir atteikušies,

[..]

5. Tiesības Vācijā izmantot [Eiropas Savienības] vai EEZ vadītāja apliecību pēc tam, kad ir pieņemts kāds no 4. punkta 3. un 4. apakšpunktā minētajiem lēmumiem, tiek piešķirtas, pamatojoties uz iesniegumu, ja vairs nepastāv neviens no iemesliem, kas bija pamats vadītāja apliecības atņemšanai vai vadīšanas tiesību aizliegumam. [..]”

Tiesiskais regulējums par tiesību izmantot vadītāja apliecību atņemšanu

¹⁴ *StVG* 3. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts, ka:

“1. Ja persona nav spējīga vadīt transportlīdzekli, iestādei, kas izdod vadītāja apliecību, tā viņam jāatņem. Ārvalstī izdotas vadītāja apliecības gadījumā apliecības atņemšana — pat ja tā ir veikta saskaņā ar citiem noteikumiem — ir līdzvērtīga tiesību izmantot vadītāja apliecību Vācijā zaudēšanai. [..]”

2. Atļauja vadīt transportlīdzekli zaudē spēku līdz ar atļaujas atņemšanu. Ārvalstī izdotas vadītāja apliecības atņemšanas rezultātā tiek zaudētas tiesības vadīt transportlīdzekli valsts teritorijā [..]”

¹⁵ Saskaņā ar *FeV* 46. panta 1. punktu, ar kuru tiek ieviests *StVG* 3. pants, vadītāja apliecību izsniedzējiestādei ir pienākums atņemt transportlīdzekļu vadīšanas tiesības, ja izrādās, ka vadītāja apliecības turētājs nav piemērots transportlīdzekļu vadīšanai.

Atbilstoši 46. panta 5. punktam “ja šī vadītāja apliecība ir izdota citā valstī, tās atņemšana nozīmē, ka tiesības vadīt transportlīdzekļus izbeidzas arī Vācijā”.

Tiesiskais regulējums par piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai

16 *FeV* 11. pantā “Piemērotība” par piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai precizēts:

“1. Personām, kas vēlas iegūt vadītāja apliecību, jāatbilst tam nepieciešamajiem fiziskajiem un garīgajiem nosacījumiem. Nosacījumi *inter alia* netiek izpildīti, ja personai ir kāda no 4. vai 5. pielikumā minētajām slimībām vai trūkumiem, kas liecina par personas nepiemērotību vai ierobežotu piemērotību [vadīt transportlīdzekļus]. [..]

2. Ja kļūst zināmi fakti, kas pamato aizdomas par personas, kas vēlas iegūt vadītāja apliecību, fizisko vai garīgo nepiemērotību, vadītāja apliecību jomā kompetentās iestādes, lai iegūtu ziņas lēmumam par vadītāja apliecības piešķiršanu vai derīguma termiņa pagarināšanu, vai arī par ierobežojumu vai nosacījumu noteikšanu, var pieprasīt attiecīgajai personai iesniegt ārsta slēdzienu. [..]

3. Lai kļūdētu šaubas par piemērotību, atbilstoši 2. punkta noteikumiem attiecīgajai personai var pieprasīt iesniegt oficiāli atzīta vadīšanas piemērotības novērtēšanas ekspertu biroja slēdzienu (medicīniski psiholoģisku slēdzienu), [it īpaši]:

[..]

- 4) būtisku vai atkārtotu autovadītāja uzvedības noteikumu pārkāpumu vai ar ceļu satiksmes noteikumiem vai autovadīšanas piemērotību saistītu pārkāpumu gadījumā [..]

vai

- 5) no jauna piešķirot vadītāja apliecību,

[..]

- b) ja vadītāja apliecības atņemšana ir pamatota ar vienu no 4. apakšpunktā minētajiem iemesliem.

[..]

8. Ja attiecīgā persona atsakās no pārbaudes vai vadītāja apliecību jomā kompetentajai iestādei laicīgi neiesniedz tās prasīto ekspertīzes slēdzienu, kompetentā iestāde ir tiesīga pieņemt lēmumu par šīs personas nepiemērotību transportlīdzekļa vadīšanai. [..”

¹⁷ *FeV* 13. pantā ar nosaukumu “Piemērotība ar alkoholu saistītu problēmu gadījumā” kompetentās iestādes atsevišķos gadījumos, gatavojot lēmumu par vadītāja apliecības piešķiršanu vai derīguma termiņa pagarināšanu, vai arī par vadīšanas tiesību ierobežojumu vai nosacījumu noteikšanu, ir pilnvarotas pieprasīt iesniegt medicīniski psiholoģiskas ekspertīzes slēdzienu. Tā tas ir it īpaši tad, ja saskaņā ar ārsta slēdzienu

vai zināmu apstākļu dēļ ir pierādījumi par pārmērīgu alkohola lietošanu vai ja ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumi alkohola reibumā izdarīti atkārtoti.

Pamata lieta un prejudiciālais jautājums

- 18 Attiecībā uz F. Šefleru centrālajā ceļu satiksmes reģistrā ir tikuši izdarīti vairāki ieraksti par dažādiem pārkāpumiem, tostarp 2000. gada 11. martā izdarītu pārkāpumu: transportlīdzekļa vadīšana bez vadītāja apliecības, kā arī alkohola reibumā ar 1,94 promiļu alkohola koncentrācijas līmeni asinīs.
- 19 2000. gada 29. februārī F. Šeflers atteicās no Vācijā 1986. gada 28. februārī izdotās vadītāja apliecības, jo, ņemot vērā šos pārkāpumus, bija sasniegts Vācijā vadītāja apliecībām paredzētais 18 punktu sliekšnis.
- 20 2004. gada 5. augustā F. Šeflers iesniedza lūgumu par jaunas transportlīdzekļa vadītāja apliecības izdošanu, kas ar 2005. gada 17. februāra paziņojumu tika noraidīts, pamatojot ar to, ka prasītājs neesot izpildījis *Landkreis* rīkojumu iesniegt medicīniski psiholoģisko atzinumu par piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai.
- 21 2004. gada 15. oktobrī F. Šefleram Polijā tika izdota Polijas transportlīdzekļa vadītāja apliecība, kurā bija piezīme par dzīvesvietu Polijā. Prasītāja pasē par sešu mēnešu ilgu laika posmu ir ietverta norāde par dzīvesvietu Polijas teritorijā.

- 22 *Landkreis* par F. Šefleram Polijā izdoto transportlīdzekļa vadītāja apliecību uzzināja 2006. gada martā, veicot ceļu satiksmes pārbaudi.
- 23 2006. gada 13. aprīlī F. Šeflers lūdza *Landkreis* atzīt tiesības izmantot Polijā izdoto transportlīdzekļa vadītāja apliecību Vācijas teritorijā. 2006. gada 26. aprīlī viņš iesniedza *TÜV Thüringen eV* 2004. gada 1. novembra atzinumu, kura pamatā bija 2004. gada 18. oktobrī veiktā pārbaude.
- 24 Atbilstoši iesniedzējtiesas norādēm no šī atzinuma izrietēja negatīvas prognozes par F. Šeflera piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai pagātnes notikumu sakarā ar transportlīdzekļa vadīšanu reibuma stāvoklī dēļ, būtībā pamatojoties uz to, ka 2000. gada 11. martā konstatētais 1,94 promiļu alkohola saturs asinīs liecinot par ļaunprātīgu alkohola lietošanu un ka F. Šeflers neesot pārvarējis savu kādreizējo tieksmi lietot alkoholu.
- 25 2006. gada 23. maija vēstulē *Landkreis* lika F. Šefleram vēlākais līdz 2006. gada 1. augustam iesniegt ekspertīzes atzinumu, kas apliecinātu, ka ir tikusi pārbaudīta viņa spēja vadīt transportlīdzekli.
- 26 2006. gada 3. augusta vēstulē Polijas kompetentā ceļu satiksmes iestāde, kas 2004. gada 15. oktobrī bija izdevusi transportlīdzekļa vadītāja apliecību F. Šefleram, paziņoja, ka F. Šeflers pēc tam, kad viņš tika informēts par krimināltiesisko atbildību par nepatiesu liecību sniegšanu, ir norādījis, ka viņa transportlīdzekļa vadītāja apliecība Vācijā nav tikusi atsaukta un viņam nav liegtas tiesības vadīt transportlīdzekli.

- 27 2007. gada 24. aprīļa un 30. maija vēstulēs *Landkreis* atgādināja par 2006. gada 23. maija rīkojuma, kurā F. Šefleram bija noteikts pienākums iesniegt ekspertīzes atzinumu par viņa piemērotību vadīt transportlīdzekli, spēkā esamību. Tajā bija norādīts, ka, ņemot vērā 2004. gada 18. oktobrī sagatavoto atzinumu, pēc transportlīdzekļa vadītāja apliecības izdošanas Polijā 2004. gada 15. oktobrī, ir atklājušies jauni apstākļi, kas ir radījuši šaubas par prasītāja spēju vadīt transportlīdzekli. Prasītājs esot arī sniedzis Polijas iestādei nepatiesu informāciju.
- 28 Tā kā F. Šeflers atteicās iesniegt jaunu ekspertīzes atzinumu par viņa piemērotību vadīt transportlīdzekli, *Landkreis* ar 2007. gada 15. augusta lēmumu (turpmāk tekstā — “lēmums par atņemšanu”) liedza prasītājam tiesības izmantot Vācijas Federatīvajā Republikā viņa Polijā izdoto transportlīdzekļa vadītāja apliecību, lika nekavējoties izpildīt šo lēmuma punktu un noraidīja pieteikumu par šo tiesību atzīšanu.
- 29 Šis lēmums galvenokārt bija pamatots ar to, ka 2000. gada 11. martā notikusī transportlīdzekļa vadīšana alkohola reibumā ar alkohola koncentrācijas līmeni asinīs 1,94 promiļu apmērā ir radījusi šaubas par F. Šeflera spēju vadīt transportlīdzekli un ka tās nav kļiedējusi arī ekspertīzes atzinuma iesniegšana. Būtu jānorāda, ka 2004. gada 18. oktobra atzinums pārvaldei netika darīts zināms līdz pat 2006. gada aprīlim un ka F. Šeflers šo informāciju slēpa arī no Polijas kompetentās iestādes. Jau 2004. gada 18. oktobra atzinums vien esot nepiemērotības vadīt transportlīdzekli pierādījums. Šajā pašā lēmumā ir minēts, ka nekavējoša izpilde ir nepieciešama sabiedrības interesēs, jo pastāvot risks, ka F. Šeflera pārkāpumi alkohola reibumā varētu atkārtoties.
- 30 F. Šeflers, kuram lēmums par atņemšanu tika paziņots 2007. gada 17. augustā, šī paša gada 26. augustā to pārsūdzēja *Thüringer Landesverwaltungsamt* [Tīringenes federālās zemes Administratīvajā padomē]. Paralēli viņš iesniedza lūgumu par izpildes apturēšanu *Verwaltungsgericht Meiningen* (Meiningenes Administratīvā tiesa).

- 31 Ar 2007. gada 13. decembra lēmumu *Thüringer Landesverwaltungsamt* F. Šeflera iesniegto lēmuma par atņemšanu pārsūdzību noraidīja. 2008. gada 1. februārī viņš iesniedza prasību *Verwaltungsgericht Meiningen*, lūdzot lēmumu par atņemšanu atcelt. Viņš lūdz atcelt lēmumu par atņemšanu 2007. gada 13. decembra lēmuma par pārsūdzību redakcijā.
- 32 Prejudiciālais jautājums ir uzdots minētās prasības atcelt tiesību aktu ietvaros.

Lūgums par pagaidu pasākumiem

- 33 Lūgums apturēt lēmuma par atņemšanu izpildi tika noraidīts ar *Verwaltungsgericht Meiningen* 2007. gada 1. oktobra rīkojumu. Šī tiesa ar 2008. gada 21. novembra rīkojumu noraidīja arī F. Šeflera prasību grozīt minēto rīkojumu un atjaunot viņa prasības apturošo iedarbību.
- 34 2008. gada 15. decembrī F. Šeflers par 2008. gada 21. novembra rīkojumu iesniedza apelācijas sūdzību *Thüringer Oberverwaltungsgericht* (Tīringenes Augstākā administratīvā tiesa), norādot, ka Tiesas nesenā judikatūra, proti, 2008. gada 26. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-329/06 un C-343/06 *Wiedemann* un *Funk* (Krājums, I-4635. lpp.), kā arī šajā pašā datumā pasludinātais spriedums apvienotajās lietās no C-334/06 līdz C-336/06 *Zerche* u.c. (Krājums, I-4691. lpp.), ir izmainījusi attiecīgo tiesisko situāciju. F. Šeflers uzskata, ka, tā kā brīdī, kad viņam vadītāja apliecība tika izdota Polijā, viņš atbilda dzīvesvietas nosacījumam, *Landkreis* nebija tiesību pārbaudīt viņa piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai. Viņš piebilst, ka ekspertīzes atziņums par viņa piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai neesot pēc minētās apliecības izdošanas noticis fakts, ko varētu ņemt vērā, pamatojoties uz Savienības tiesībām, un

ka šajā atzinumā esot hronoloģiskas atsauces uz darbībām, kuras tika veiktas pirms vadītāja apliecības iegūšanas Polijā.

- 35 Ar 2009. gada 26. marta rīkojumu *Thüringer Oberverwaltungsgericht* visbeidzot piešķīra prasībai apturošu iedarbību attiecībā uz lēmuma par atņemšanu izpildi.
- 36 Rīkojumā *Thüringer Oberverwaltungsgericht* norāda, ka ekspertīzes 2004. gada 1. novembra atzinums neesot fakts, kas uzņemošo dalībvalsti *a posteriori* atbrīvotu no atzišanas pienākuma. Šī tiesa uzskata, ka Tiesa 2006. gada 6. aprīļa rīkojumā lietā C-227/05 *Halbritter* ir atzinusi, ka jauni atzinumi par piemērotību vadīt transportlīdzekli, kas pamatoti ar notikumiem, kas norisinājušies pirms vadītāja apliecības izdošanas, ir pretrunā Savienības tiesībām, jo dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turējums ir uzskatāms par pierādījumu, ka šis vadītāja apliecības turētājs tās izdošanas dienā atbilda Direktīvā 91/439 paredzētajiem izdošanas nosacījumiem, tostarp arī piemērotībai vadīt transportlīdzekli. Citādāk būtu vien tad, ja atzinuma par piemērotību vadīt transportlīdzekli pamatā būtu attiecīgās personas "rīcība" pēc transportlīdzekļa vadītāja apliecības saņemšanas citā dalībvalstī (iepriekš minētais rīkojums lietā *Halbritter*, 38. punkts). No šī formulējuma skaidri izrietot, ka tajā nav paredzēta ekspertīzes atzinuma kā tāda nesniegšana, bet gan fakts, ka attiecīgā persona ir pārķāpusi ceļu satiksmes noteikumus.

Prasība pret lēmumu par atņemšanu

- 37 Iesniedzējtiesas nolēmumā *Verwaltungsgericht Meiningen* ir vispirms konstatējusi, ka tikai īpaši noteiktos gadījumos Tiesa ir paredzējusi izņēmumus no beznosacījumu vadītāja apliecību savstarpējās atzišanas principa saskaņā ar Direktīvu 91/439.

- 38 Tādēļ izņēmums ir pieļaujams gadījumā, kad, pamatojoties uz vadītāja apliecībā izdarītajām atzīmēm vai cita veida neapstrīdamu izdevējas dalībvalsts informāciju, tiek konstatēts, ka šīs apliecības izdošanas brīdī tās turētāja, kam pirmajā minētajā dalībvalstī atņemta iepriekšējā apliecība, parastā dzīvesvieta nav bijusi izdevējas dalībvalsts teritorijā (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Zerche* u.c., 70. punkts).
- 39 Iesniedzējtiesa uzskata, ka izskatāmajā lietā šāda situācija nav konstatējama. F. Šeflera Polijā izdotajā vadītāja apliecībā kā dzīvesvieta ir norādīta Polija, un saistībā ar prasītāja dzīvesvietu vadītāja apliecības izdošanas brīdī nav arī cita veida neapstrīdamas izdevējas dalībvalsts informācijas, kas apliecinātu pretējo.
- 40 Turklāt dalībvalsts, kurā atrodas attiecīgās personas parastā dzīvesvieta, var tikt atbrīvota no savstarpējās atzišanas pienākuma un izmantot Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktā paredzēto iespēju piemērot valsts tiesību normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu un anulēšanu citas dalībvalsts izdotas vadītāja apliecības turētājam, ņemot vērā attiecīgās personas rīcību pēc citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības iegūšanas (iepriekš minētie rīkojums lietā *Halbritter*, 38. punkts, un spriedums apvienotajās lietās *Zerche* u.c., 56. punkts) vai “apsūkļus”, kas radušies pēc vadītāja apliecības saņemšanas (iepriekš minētais rīkojums lietā *Halbritter*, 38. punkts).
- 41 Iesniedzējtiesa uzskata, ka iepriekšējā punktā minētā judikatūra norāda uz to, ka dalībvalstīm katrā ziņā atbilstoši Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktam ir tiesības piemērot to valsts tiesību normas par piemērotības vadīt transportlīdzekļi pārbaudēm un vadītāja tiesību atņemšanu tādiem transportlīdzekļa vadītājiem, kuri pēc vadītāja

apliecības saņemšanas citā dalībvalstī tiek aizturēti šis valsts teritorijā vai attiecībā uz kuriem rodas šaubas par viņu piemērotību vadīt transportlīdzekli.

- 42 Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka, ja “rīcība”, kas attiecībā uz citu dalībvalstu izdotu vadītāja apliecību turētājiem var pamatot tiesību normu par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu un anulēšanu piemērošanu Direktīvas 91/439 8. panta 2. punkta izpratnē parastās dzīvesvietas valstī, neapšaubāmi pastāv tad, ja šādas atļaujas turētājs pēc tās saņemšanas ir vainojams kādā ar ceļu satiksmi saistītā darbībā vai bezdarbībā, kas ļauj izdarīt secinājumu par tā nepiemērotību vadīt transportlīdzekli, tad F. Šeflers pamata lietā pēc 2004. gada 15. oktobra nav izdarījis nevienu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, ko varētu uzskatīt par šādu “rīcību”, ko, iespējams, varētu ņemt vērā saskaņā ar Savienības tiesībām. Esot tikai ekspertīzes 2004. gada 1. novembra atzinums par piemērotību vadīt transportlīdzekli, kas pieņemts, pamatojoties uz 2004. gada 18. oktobrī veikto pārbaudi.
- 43 Iesniedzējtiesa no Tiesas judikatūras, it īpaši no iepriekš minētā rīkojuma lietā *Halbritter*, nevar izsecināt norādes par to, vai pēc vadītāja apliecības izdošanas citā dalībvalstī tikai attiecīgās personas ceļu satiksmes jomā pieļauts pārkāpums piešķir parastās dzīvesvietas dalībvalstij tiesības saskaņā ar Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktu veikt pasākumus pret vadītāja apliecības turētāju.
- 44 Minētā tiesa uzskata, ka nevar izslēgt, ka šajā lietā iesniegtais atzinums ir uzskatāms par jaunu faktisko apstākli, kas piešķir parastās dzīvesvietas dalībvalstij tiesības saskaņā ar Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktu veikt pasākumus pret citas dalībvalsts izdotās vadītāja apliecības turētāju. Ir skaidrs, ka šajā ekspertīzes atzinumā runa ir

par agrākiem faktiskajiem apstākļiem, tomēr tajā ir pausta prognoze par F. Šeflera piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, kas tikusi konstatēta pēc vadītāja apliecības izdošanas Polijā un kuras pamatā ir pēc šī datuma veikta pārbaude.

- 45 Šajos apstākļos *Verwaltungsgericht Meiningen* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai atbilstoši Direktīvas 91/439[...] 1. panta 2. punktam un 8. panta 2. un 4. punktam dalībvalsts var īstenot šīs direktīvas 8. panta 2. punktā tai piešķirtās tiesības — attiecināt savas normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu uz citā dalībvalstī izdotas transportlīdzekļa vadītāja apliecības turētāju — saistībā ar atzinumu par piemērotību vadīt transportlīdzekli, ko iesniedzis citā dalībvalstī izdotas transportlīdzekļa vadītāja apliecības turētājs, ja šis atzinums ir sagatavots pēc minētās vadītāja apliecības izdošanas un tā pamatā ir arī attiecīgās personas pārbaude, kas veikta pēc vadītāja apliecības izdošanas, bet kas saistīta ar faktiem, kas notikuši pirms vadītāja apliecības izdošanas?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 46 Atbilstoši Reglamenta 104. panta 3. punkta pirmajai daļai, ja atbilde uz jautājumu, kas Tiesai ir nodots prejudiciāla nolēmuma sniegšanai, skaidri izriet no judikatūras, Tiesa pēc tam, kad ir uzklusījusi ģenerāladvokātu, jebkurā brīdī var izdot motivētu rīkojumu, kurā ir norāde uz attiecīgo judikatūru.

47 Šajā lietā ir jāpiemēro šī norma.

Iepriekšēji apsvērumi

48 Ir jāatgādina, pirmkārt, ka Tiesai iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Halbritter* un 2006. gada 28. septembra rīkojumā lietā *C-340/05 Kremer*, kā arī iepriekš minētajos spriedumos apvienotajās lietās *Wiedemann* un *Funk*, kā arī apvienotajās lietās *Zerche* u.c. un 2008. gada 20. novembra spriedumā lietā *C-1/07 Weber* (Krājums, I-8571. lpp.), 2009. gada 19. februāra spriedumā lietā *C-321/07 Schwarz* (Krājums, I-1113. lpp.) un vēl arī 2009. gada 9. jūlija rīkojumā lietā *C-445/08 Wierer* jau tika lūgts pārbaudīt *FeV* normas saistībā ar Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktu un 8. panta 2. punktu.

49 Otrkārt, no Direktīvas 91/439 preambulas pirmā apsvēruma izriet, ka vispārīgais šīs direktīvas 1. panta 2. punktā minētais dalībvalstīs izdotu vadītāja apliecību savstarpējas atzīšanas princips ir ieviests, lai citu starpā atvieglotu tādu personu pārvietošanos, kuras apmetas uz dzīvi nevis dalībvalstī, kurā tās ir izturējušas transportlīdzekļa vadīšanas eksāmenu, bet gan citā dalībvalstī (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Schwarz*, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru minētajā 1. panta 2. punktā ir paredzēts bez jebkādām formalitātēm savstarpēji atzīt dalībvalstīs izdotas vadītāja apliecības. Šajā normā ir ietverts nepārprotams un precīzs dalībvalstu pienākums, kas nepieļauj nekādu rīcības brīvību, veicot šī pienākuma izpildes pasākumus (iepriekš minētais spriedums lietā *Schwarz*, 75. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 51 Tiesa no tā ir secinājusi, ka izdevējai dalībvalstij ir jāpārbauda, vai Savienības tiesībās noteiktās minimālās prasības, tostarp nosacījumi par dzīvesvietu un piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, ir izpildītas un vai tādēļ vadītāja apliecības izdošana — attiecīgā gadījumā, atkārtota izdošana — ir pamatota (iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Wiedemann* un *Funk*, 52. punkts, kā arī apvienotajās lietās *Zerche* u.c., 49. punkts).
- 52 Tādējādi, ja dalībvalsts iestādes ir izdevušas vadītāja apliecību atbilstoši Direktīvas 91/439 1. panta 1. punktam, citas dalībvalstis nav tiesīgas pārbaudīt, vai ir ievēroti šajā direktīvā paredzētie izdošanas nosacījumi. Tas, ka personai ir dalībvalstī izdota vadītāja apliecība, ir uzskatāms par pierādījumu, ka šis apliecības turētājs tās izdošanas dienā atbilda šiem nosacījumiem (iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Wiedemann* un *Funk*, 53. punkts, kā arī apvienotajās lietās *Zerche* u.c., 50. punkts), tostarp arī nosacījumam par piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai.
- 53 Ņemot vērā šos apsvērumus, iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir jāpārbauda.
- 54 Ar uzdoto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktam un 8. panta 2. un 4. punktam pretrunā ir situācija, kad dalībvalsts, izmantojama tai Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktā paredzēto iespēju piemērot savas normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu citā dalībvalstī izdotas transportlīdzekļa vadītāja apliecības turētājam, atsakās savā teritorijā atzīt no citā dalībvalstī izdotas derīgas vadītāja apliecības izrietošās tiesības vadīt transportlīdzekli, pamatojot to ar šīs vadītāja apliecības turētāja iesniegto ekspertīzes atzinumu par viņa piemērotību transportlīdzekļu vadīšanai, ja šajā atzinumā, kurš izsniegts pēc minētās vadītāja apliecības izdošanas datuma un kura pamatā ir pēc minētā datuma veikta attiecīgās personas pārbaude, būtībā ir norādes uz faktiem, kas notikuši pirms minētā datuma.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

- 55 F. Šeflers uzskata, ka ekspertīzes atzinums par viņa piemērotību vadīt transportlīdzekļus principā nav uzskatāms par faktu, kas noticis pēc vadītāja apliecības izdošanas citā dalībvalstī, kas varētu pamatot dalībvalsts tiesību normu par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu piemērošanu Tiesas judikatūras izpratnē. Par šādu faktu var tikt uzskatīts vienīgi attiecīgās personas pēc minētā datuma izdarīts ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums.
- 56 Turpretim Eiropas Komisija norāda, ka pēc vadītāja apliecības izdošanas vēlāk notikuša fakta vai paveiktas darbības jēdziens obligāti nenozīmē ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu. Tā uzskata, ka nav izslēgts, ka ekspertīzes atzinums par piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai varētu dot tiesības dalībvalstij liegt savā teritorijā izmantot citā dalībvalstī izdotu vadītāja apliecību, tomēr ar nosacījumu, ka šis pēc vadītāja apliecības izdošanas citā dalībvalstī datuma izsniegtais atzinums vismaz daļēji attiecas uz vadītāja darbībām pēc minētās izdošanas un ka tajā atspoguļota bīstamība, kas ir skaidra norāde uz attiecīgās personas nepiemērotību transportlīdzekļu vadīšanai uz publiskiem ceļiem.

Tiesas atbilde

- 57 Pirmkārt, ir svarīgi norādīt, ka prejudiciālais jautājums neattiecas uz prasītājam pamata lietā 2004. gada 15. oktobrī izdotās vadītāja apliecības derīgumu no Direktīvas 91/439 7. panta 1. punkta viedokļa. No iesniedzējtiesas nolēmuma faktiski izriet, ka *Verwaltungsgericht Meiningen* uzskata, ka vadītāja apliecība ir tikusi izdota Polijā

atbilstoši Direktīvas 91/439 nosacījumiem un ka tā ar savu jautājumu vienīgi vēlas noskaidrot, vai dalībvalsts var piemērot savas normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu citā dalībvalstī izdotas transportlīdzekļa vadītāja apliecības turētājam, pamatojot to ar ekspertīzes atzinumu par piemērotību transportlīdzekļu vadīšanai, ja šis atzinums ticis izsniegts pēc minētās vadītāja apliecības izdošanas datuma, bet attiecas uz faktiem, kas notikuši vienīgi pirms minētā datuma.

- 58 Otrkārt, ir jānorāda, ka Tiesai judikatūrā attiecībā uz Direktīvu 91/439 vairākkārt ir nācies lemt par dalībvalstīs izdoto vadītāja apliecību savstarpēju atzīšanu un tādējādi, ņemot vērā dažādus apstākļus, precizēt izdošanas un uzņemošās dalībvalsts tiesības un pienākumus attiecībā uz vadītāja apliecības turētāja piemērotības vadīt transportlīdzekli un parastās dzīvesvietas pārbaudēm.
- 59 Tādēļ no šī rīkojuma 48. punktā minētās judikatūras izriet, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punkts, 7. panta 1. punkts un 8. panta 2. un 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā situācija, kad dalībvalsts atsakās savā teritorijā atzīt tiesības vadīt transportlīdzekli, kas izriet no vadītāja apliecības (iepriekš minētais rīkojums lietā *Wierer*, 50. punkts).
- 60 Īpaši ceļu satiksmes drošības apsvērumu dēļ — kā izriet no Direktīvas 91/439 preambulas pēdējā apsvēruma — tās 8. panta 2. un 4. punkts dalībvalstīm atsevišķos gadījumos atļauj piemērot valsts tiesību normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu un anulēšanu vadītāja apliecības turētājam ar parasto dzīvesvietu tās teritorijā (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Zerche* u.c., 55. punkts).

- 61 Tomēr Tiesa ir vairākkārt atgādinājusi, ka šī iespēja, kas izriet no Direktīvas 91/439 8. panta 2. punkta, var tikt īstenota, tikai pamatojoties uz attiecīgās personas darbībām pēc citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības iegūšanas (skat. iepriekš minētos rīkojumus lietā *Halbritter*, 38. punkts, un lietā *Kremer*, 35. punkts; skat. arī iepriekš minētos spriedumus apvienotajās lietās *Zerche* u.c., 56. punkts, kā arī lietā *Weber*, 34. punkts), nevis pēc minētās apliecības izdošanas notikušu faktu dēļ.
- 62 Attiecībā uz minētā 8. panta 4. punkta pirmo daļu, kurā dalībvalstij ir ļauts neatzīt tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko citā dalībvalstī ieguvusi persona, kam pirmās minētās dalībvalsts teritorijā piemērots transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanas, apturēšanas, atņemšanas un anulēšanas pasākums, ir jāatgādina, ka šī norma ir atkāpe no vispārējā vadītāja apliecību savstarpējas atzīšanas principa un tādēļ ir interpretējama šauri (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Schwarz*, 84. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 63 Tā kā izņēmumi no dalībvalstīs izdotu vadītāja apliecību savstarpējas formālas atzīšanas principa šo principu līdzsvaro ar ceļu satiksmes drošības principu, tie nav saprotami paplašināti, citādi tiktu atņemta jebkāda jēga citās dalībvalstīs atbilstoši Direktīvai 91/439 izdotu vadītāja apliecību savstarpējas atzīšanas principam (šajā ziņā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Wierer*, 52. punkts).
- 64 Tiesa iepriekš minētajos rīkojumos lietā *Halbritter* un lietā *Kremer inter alia* ir pārbaudījusi arī apstākļus, kādos dalībvalstīs drīkst izmantot Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktā paredzēto iespēju neļaut izmantot vadītāja apliecību citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētājam, kas savu parasto dzīvesvietu norādījis pirmo minēto valstu teritorijā.

- 65 Iepriekš minētā rīkojuma lietā *Halbritter* pamatā esošā lieta attiecās uz personu, kura, tā kā Vācijā tai bija piemērota vadītāja apliecības atņemšana ar tai sekojošu laikposmu, kurā aizliegts iegūt jaunu vadītāja apliecību, pēc minētā aizlieguma termiņa izbeigšanās šo vadītāja apliecību bija ieguvusi Austrijā. Vācijas iestādes noraidīja lūgumu Austrijā izdoto vadītāja apliecību pārreģistrēt Vācijā, interpretējot to kā mēģinājumu iegūt tiesības Vācijas teritorijā izmantot Austrijā izdoto vadītāja apliecību. Tās uzskatīja, ka Austrijā izdotā vadītāja apliecība Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā nav atzīstama, jo D. Halbriteram [*D. Halbritter*] šajā dalībvalstī bija piemērota vadītāja apliecības atņemšana, un ka visas kopš šī starpgadījuma eksistējušās šaubas par piemērotību vadīt transportlīdzekli nevar kļūst pozitīvs medicīniski psiholoģisks atzinums, kas izsniegts atbilstoši Vācijā spēkā esošiem noteikumiem. Ekspertīzes atzinums, kas pirms vadītāja apliecības izdošanas ticis izsniegts Austrijā, netika uzskatīts par līdzvērtīgu atbilstoši [Vācijas] valsts tiesību normām izsniegtam atzinumam.
- 66 Minētā rīkojuma 37. punktā Tiesa ir norādījusi, ka gadījumā, kad derīgas, citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētājs, kas šo apliecību ieguvis pēc citā dalībvalstī paredzēta aizlieguma termiņa izbeigšanās, dzīvo pēdējās minētās dalībvalsts teritorijā, tā nedrīkst pieprasīt atkārtotu attiecīgās personas piemērotības transportlīdzekļa vadīšanai pārbaudi, pat ja šāda pārbaude ir paredzēta tās tiesību aktos tādu apstākļu dēļ, kuri bijuši iepriekšējās apliecības atņemšanas pamatā, ja šie apstākļi ir iestājušies pirms jaunās vadītāja apliecības izdošanas.
- 67 Iepriekš minētā rīkojuma lietā *Halbritter* 38. punktā Tiesa ir atzinusi, ka Vācijas Federatīvā Republika tai ar Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktu sniegto iespēju citā dalībvalstī, šajā gadījumā — Austrijas Republikā, izdotas vadītāja apliecības turētājam, kas savu parasto dzīvesvietu ir deklarējis Vācijā, piemērot valsts tiesību normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu un anulēšanu var

izmantojot tikai tad, ja tiek konstatēta attiecīgās personas rīcība pēc vadītāja apliecības iegūšanas citā dalībvalstī. Minētajā gadījumā iesniedzējtiesa tomēr bija norādījusi, ka, ņemot vērā apstākļus, kuri ir iestājušies pēc vadītāja apliecības iegūšanas Austrijā, nekas neliek apšaubīt D. Halbritera piemērotību transportlīdzekļu vadīšanai.

⁶⁸ Iepriekš minētā rīkojuma lietā *Kremer* pamatā esošā lieta attiecās uz Vācijas pilsoni ar dzīvesvietu Vācijā, kam Vācijā izdotā vadītāja apliecība bija atņemta atkārtotu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu dēļ. S. Krēmers [*S. Kremer*] jaunu vadītāja apliecību bija ieguvis Beļģijā, jo viņam nebija piemērots aizliegums iegūt minētās tiesības atkārtoti. Vēlāk Vācijā S. Krēmers tika vainots transportlīdzekļa vadīšanā bez transportlīdzekļa vadītāja apliecības un viņam Beļģijā izdotā vadītāja apliecība tika atņemta, jo Vācijas iestādes uzskatīja, ka viņam kopš Vācijā izdotās vadītāja apliecības atņemšanas nav tiesību vadīt transportlīdzekļus Vācijas teritorijā, un atteicās atzīt vēlāk Beļģijā izdoto vadītāja apliecību, jo Krēmers neesot izpildījis Vācijas tiesību aktos paredzētās prasības jaunas vadītāja apliecības iegūšanai pēc iepriekšējās atņemšanas.

⁶⁹ Lietā *Kremer* Tiesai tika vaicāts, vai Direktīvas 91/439 1. panta 2. punkts kopā ar 8. panta 2. un 4. punktu pieļauj, ka dalībvalsts savā teritorijā atsakās atzīt transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, kas izriet no citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības, un tādējādi arī to derīgumu, kamēr šis vadītāja apliecības turētājs, kuram pirmajā valstī ir atņemta agrāk izdota apliecība, nepiemērojot termiņa ierobežojumu jaunas apliecības iegūšanai, nav izpildījis nosacījumus, kas saskaņā ar šīs valsts tiesisko regulējumu ir jāizpilda, lai pēc iepriekšējās apliecības atņemšanas varētu saņemt jaunu apliecību, un kuri ietver arī braukšanas prasmes pārbaudi, kas apliecina, ka vairs nepastāv minētās atņemšanas pamati.

- 70 Tāpat kā iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Halbritter*, Tiesa atzina, ka dalībvalsts citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētājam nevar pieprasīt, lai viņš izpildītu pirmās dalībvalsts tiesībās paredzētos nosacījumus jaunas vadītāja apliecības iegūšanai pēc tam, kad tikusi atņemta iepriekšējā. Īpaši Tiesa norādīja, ka uzņemošās dalībvalsts iestādes no citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības izrietošo transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atzīšanai nevar izvirzīt nosacījumu par atkārtotu tās turētāja piemērotības transportlīdzekļa vadīšanai pārbaudi, pat ja valsts tiesību aktos šāda pārbaude ir paredzēta apstākļos, kuri ir identiski iepriekšējās apliecības atņemšanas pamatam, ja šie apstākļi ir iestājušies pirms jaunās vadītāja apliecības izdošanas (iepriekš minētais rīkojums lietā *Kremer*, 32. un 33. punkts).
- 71 Ir svarīgi norādīt, ka iepriekš minētā rīkojuma lietā *Kremer* 36. punktā Tiesa ir atzinusi, ka iesniedzējtiesas rīcībā nav bijis neviena pierādījuma, kas liktu apšaubīt Krēmera piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai tādu apstākļu dēļ, kas iestājušies pēc vadītāja apliecības iegūšanas Beļģijā. Faktiski vienīgie pārkāpumi, kuru izdarīšanā attiecīgā persona tika vainota pēc minētās apliecības iegūšanas, bija transportlīdzekļa vadīšana Vācijas teritorijā bez derīgas vadītāja apliecības, jo Beļģijā izdotā vadītāja apliecība par tādu neesot atzīstama, tādēļ ka neesot tikušas ievērotas Vācijas tiesību normas par jaunas vadītāja apliecības iegūšanu pēc tam, kad tikusi atņemta iepriekšējā.
- 72 No šīs judikatūras izriet, ka, lai citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētāja parastās dzīvesvietas dalībvalsts varētu izmantot tai Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktā paredzēto iespēju piemērot šīs apliecības turētājam valsts tiesību normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu un anulēšanu, ir jāpastāv apstākļiem, kas liek apšaubīt šīs apliecības turētāja piemērotību transportlīdzekļu vadīšanai, ņemot vērā faktus, kuriem jābūt saistītiem ar attiecīgās personas rīcību pēc vadītāja apliecības iegūšanas citā dalībvalstī un jāliek apšaubīt viņa piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai.

- 73 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, lai pamata lietā noteiktu, vai tāds ekspertīzes atzinums kā 2004. gada 1. novembrī izsniegtais ir pietiekams, lai uzņemošās dalībvalsts iestādes, pamatojoties uz Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktu, varētu atteikt citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētājam izmantot šo apliecību pirmās minētās valsts teritorijā, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šis atzinums ir uzskatāms par pierādījumu, kas liek apšaubīt F. Šeflera piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, pamatojoties uz apstākļiem, kas iestājušies pēc minētās vadītāja apliecības iegūšanas.
- 74 Šajā gadījumā, kā to norādījuši arī F. Šeflers un Komisija, šķiet, ka nav tādu apstākļu, kas ļautu apšaubīt F. Šeflera piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, pamatojoties uz apstākļiem, kas būtu radušies pēc minētās vadītāja apliecības iegūšanas Polijā. No iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka pēc minētās vadītāja apliecības iegūšanas veiktā piemērotības transportlīdzekļa vadīšanai pārbaude attiecas vienīgi uz pirms šī datuma notikušajiem faktiem. Iesniedzējtiesa īpaši vērš uzmanību uz to, ka F. Šeflers pēc minētās vadītāja apliecības iegūšanas nav bijis vainojams nevienā ceļu satiksmes noitekumu pārkāpumā.
- 75 Ir jānorāda, ka prasība par citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētāja rīcību pēc šīs apliecības izdošanas, kura var būt pamats uzņemošajai dalībvalstij piemērot valsts tiesību normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu un anulēšanu, nav obligāti attiecināma vienīgi uz ceļu satiksmes noitekumu pārkāpumiem. Tomēr atbilstoši šai prasībai ir nepieciešams, lai attiecīgajā brīdī varētu konstatēt minētās vadītāja apliecības turētāja rīcību pēc vadītāja apliecības izdošanas, kura varētu būt pamats šaubām par viņa piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, proti, konstatācijai, ka viņš nav tai piemērots.
- 76 Katrā ziņā iesniedzējtiesai, kurai vienīgai ir padziļināta informācija tajā ierosinātajā pamata lietā, ir jāpārbauda, vai ekspertīzes atzinums par piemērotību transportlīdzekļa

vadīšanai, kāds minēts pamata lietā, atbilst šī rīkojuma 72., 73. un 75. punktā atgādītajiem nosacījumiem un vai tam ir kaut daļēja saikne ar attiecīgās personas rīcību, kas konstatēta pēc vadītāja apliecības izdošanas Polijā. Ja tā nav, parastās dzīvesvietas dalībvalsts, atsaucoties uz šādu atzinumu, atbilstoši Direktīvas 91/439 8. panta 2. punktam nedrīkst atteikties savā teritorijā atzīt tiesības vadīt transportlīdzekli, kas izriet no citā dalībvalstī izdotas derīgas vadītāja apliecības.

- 77 Šādos apstākļos uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punkts un 8. panta 2. un 4. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāda situācija, kad dalībvalsts, izmantodama tai 8. panta 2. punktā paredzēto iespēju piemērot savas tiesību normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu citā dalībvalstī izdotas transportlīdzekļa vadītāja apliecības turētājam, atsakās savā teritorijā atzīt no citā dalībvalstī izdotas derīgas vadītāja apliecības izrietošās tiesības vadīt transportlīdzekli, pamatojot to ar šīs vadītāja apliecības turētāja iesniegto ekspertīzes atzinumu par viņa piemērotību transportlīdzekļu vadīšanai, ja šajā atzinumā, kurš izsniegts pēc minētās vadītāja apliecības izdošanas datuma un kura pamatā ir pēc minētā datuma veikta attiecīgās personas pārbaude, nav pat daļēju norāžu par attiecīgās personas rīcību pēc šīs vadītāja apliecības izdošanas un ir atsaucies vienīgi uz faktiem pirms izdošanas datuma.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 78 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Ar Padomes 2006. gada 20. novembra Direktīvu 2006/103/EK grozītās Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvas 91/439/EEK par vadītāju apliecībām 1. panta 2. punkts un 8. panta 2. un 4. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāda situācija, kad dalībvalsts, izmantodama tai 8. panta 2. punktā paredzēto iespēju piemērot savas tiesību normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu citā dalībvalstī izdotas transportlīdzekļa vadītāja apliecības turētājam, atsakās savā teritorijā atzīt no citā dalībvalstī izdotas derīgas vadītāja apliecības izrietošās tiesības vadīt transportlīdzekli, pamatojot to ar šīs vadītāja apliecības turētāja iesniegto ekspertīzes atzinumu par viņa piemērotību transportlīdzekļu vadīšanai, ja šajā atzinumā, kurš izsniegts pēc minētās vadītāja apliecības izdošanas datuma un kura pamatā ir pēc minētā datuma veikta attiecīgās personas pārbaude, nav pat daļēju norāžu par attiecīgās personas rīcību pēc šīs vadītāja apliecības izdošanas un ir atsauces vienīgi uz faktiem pirms izdošanas datuma.

[Paraksti]